

ΤΟΥ **Παναγιώτη Κακαλή**

“Χρειαζόμαστε ευρύτατη συστράτευση δυνάμεων σε ένα ριζοσπαστικό πολιτικό πρόγραμμα”, αποφάνθηκε ο **Α. Τσίπρας** μιλώντας τις προάλλες στους βουλευτές και ευρωβουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, ωστόσο σε ολόκληρη την ομιλία του «ξέχασε» να αναφέρει, έστω συνοπτικά, τους βασικούς άξονες αυτού του ριζοσπαστικού πολιτικού προγράμματος. Αντ’ αυτού επανέλαβε σε όλους τους τόνους ότι «φταίει η κυβέρνηση, πρέπει να φύγει». Σε ποια βάση λοιπόν ζητά ευρύτατη συστράτευση δυνάμεων ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ; Γύρω από το «ριζοσπαστικό πολιτικό πρόγραμμα» ή γύρω από το «να φύγει η κυβέρνηση»;

Πολλοί θα ήθελαν να πιστέψουν τον Α. Τσίπρα που διαβεβαίωνε στην ίδια ομιλία ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι αριστερός στις θέσεις, αριστερός και στις συμμαχίες», αλλά την ίδια στιγμή τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι αμείλικτα:

-Ποιο είναι το «ριζοσπαστικό πολιτικό πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ; Αυτό που παρουσίασε ο Α. Τσίπρας στη μετεκλογική ομιλία του στον ΣΕΒ, όπου εκλιπαρούσε τους βιομήχανους να μη συναινέσουν «στην απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων και την ακόμα μεγαλύτερη μείωση του κατώτατου μισθού», λες και δεν γνώριζε ότι πρόκειται για «πάγιες» θέσεις του ΣΕΒ, και την ίδια στιγμή να υπόσχεται «θεσμική συνεργασία» με τον ΣΕΒ και γενναία στήριξη στις επιχειρήσεις είτε μέσω της μείωσης του ενεργειακού κόστους είτε μέσω φοροαπαλλαγών είτε μέσω «στοχευμένων πολιτικών χρηματοδότησης»;

-Αν ο ΣΥΡΙΖΑ πράγματι επιδιώκει «ευρύτατη συστράτευση δυνάμεων σε ένα ριζοσπαστικό πολιτικό πρόγραμμα» γιατί δεν κάνει σημαία και αντικείμενο καθημερινής «ζύμωσης» το ίδιο το πρόγραμμά του και αντ’ αυτού επιλέγει την ανούσια παλαιοκομματικού τύπου κόντρα «φύγετε εσείς για να έρθουμε εμείς»; Δεν καλλιεργεί με αυτό τον τρόπο τη λογική της παραπομπής των πάντων στις επόμενες εκλογές και της ανάθεσής τους στην επόμενη κυβέρνηση «με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ»; Όταν όμως ο λαός περιορίζεται σε ρόλο θεατή -

ψηφοφόρου τι εγγυάται ότι αν φύγει η μνημονιακή κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ θα αλλάξει η πολιτική και θα καταργηθούν τα μνημόνια;

-Πόσο ριζοσπαστικό είναι ένα πρόγραμμα που την ίδια στιγμή πρέπει να έχει την έγκριση των οργάνων της ευρωζώνης, πράγμα που σημαίνει απλά ότι πρέπει να χωράει «μέσα» στους θεσπισμένους σιδερένιους κανόνες δημοσιονομικής πειθαρχίας της ΕΕ των «ισοσκελισμένων προϋπολογισμών» και των «πρωτογενών πλεονασμάτων», που εγγυώνται αιώνια λιτότητα και μνημόνια διαρκείας;

-Πόσο αριστερό είναι ένα πρόγραμμα που πρέπει να ενσωματώσει τις εξοντωτικές για τους λαούς «μεταρρυθμίσεις» που προωθούν οι Βρυξέλλες με στόχο τα ευρωπαϊκά μονοπώλια να ανταγωνιστούν αυτά των ΗΠΑ ή της Κίνας; Με δύο λόγια, **μπορεί στα αλήθεια να είναι πρόγραμμα σωτηρίας του λαού ένα πρόγραμμα που θεωρεί αδιαπραγμάτευτη την παραμονή στο ευρώ, όταν είναι ξεκάθαρο ότι κάτι τέτοιο οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε «κινέζικα μεροκάματα» και απέραντη φτώχεια και εξαθλίωση;**

ΤΑ «ΠΡΟΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΑ» ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ ΧΡΕΟΥΣ

Μαζί με τα παραπάνω προκύπτουν κι άλλα πιο συγκεκριμένα ερωτήματα στα οποία αποφεύγει, σκοπίμως κατά τη γνώμη μας, ο ΣΥΡΙΖΑ να απαντήσει.

-Αν γίνουν εκλογές το φθινόπωρο, όπως είναι ο νέος και διαρκώς μετακινούμενος στόχος του ΣΥΡΙΖΑ, τι θα κάνει με τις «μεταρρυθμίσεις» που απαιτούν οι ξένοι δανειστές (ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ) ως προαπαιτούμενο, για να επαναδιαπραγματευτούν το χρέος; Γιατί δεν έχει αναλάβει μια σαφή και συγκεκριμένη δέσμευση απέναντι στο λαό για το αν θα εφαρμόσει ή όχι τις «μεταρρυθμίσεις» που αξιώνει στην τελευταία έκθεσή του το ΔΝΤ; «Να μη διανοηθεί η κυβέρνηση να εφαρμόσει τις κρυφές δεσμεύσεις που έχει αναλάβει έναντι της τρόικας» διαμήνυσε ο Α. Τσίπρας. Το ερώτημα όμως είναι τι θα κάνει ο ίδιος και το κόμμα του, αφού είναι δεδομένο τι θα πράξει η κυβέρνηση. Ειδικότερα:

-Θα εφαρμόσει ως αριστερή κυβέρνηση ή καλύτερα πώς και πότε θα καταργήσει το νέο ασφαλιστικό που δίνει τη χαριστική βολή στις συντάξεις, ή το νέο εργασιακό που καταργεί τριετίες, θεσμοθετεί ομαδικές απολύσεις και εργοδοτικά «λοκ άουτ»;

-Τι θα κάνει με τα 2,8 εκατομμύρια συντάξεις που «τρέφουν» σχεδόν το μισό ελληνικό πληθυσμό; Μπορεί το «ριζοσπαστικό πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ να εγγυηθεί τις συντάξεις όταν την ίδια στιγμή πρέπει, αναγκασμένο να πειθαρχεί στις εντολές των Βρυξελλών, να

εφαρμόζει τη ρήτρα «μηδενικού ελλείμματος» στα ασφαλιστικά ταμεία ή να μειώνει τις εργοδοτικές εισφορές;

-Πώς θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας για το 1,5 εκατομμύριο των ανέργων όταν οι επιχειρήσεις συνεχίζουν να απολύουν παρά το γεγονός ότι «τα 'χουν πάρει όλα»; Πώς θα πάρει πίσω τις ξανά- ιδιωτικοποιημένες τράπεζες, που πρόλαβαν όμως νωρίτερα να «κοινωνικοποιήσουν» τα χρέη τους, που αφορούν κυρίως θαλασσοδάνεια των «καθεστωτικών» επιχειρηματικών ομίλων;

-«Στο τραπέζι του διαλόγου οι θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ για το χρέος» έγραφε η «Αυγή» την επόμενη της συνάντησης Τσίπρα -Ντράγκι. Ποιο διάλογο φαντάζονται αλήθεια στο ΣΥΡΙΖΑ ότι θα κάνουν οι δανειστές όταν έχουν ήδη αποκλείσει κάθε σκέψη για «κούρεμα» και προτείνουν νέο δάνειο και φυσικά νέο μνημόνιο; Ποιος διάλογος μπορεί να γίνει όταν οι δανειστές θέτουν ως απαράβατο όρο για οποιαδήποτε διαπραγμάτευση του χρέους την μέχρι κεραίας υλοποίηση των προαπαιτούμενων;

-“Πως θα αντιμετωπίσει ο ΣΥΡΙΖΑ “το βέτο της τρόικας για το ΕΣΠΑ”, όπως γράφει το χθεσινό πρωτοσέλιδο της “Αυγής”, σύμφωνα με το οποίο “η Κομισιόν συνδέει την εκταμίευση των κοινοτικών πόρων (σ.σ. πρόκειται για τα περίπου 20 δισ. του ΕΣΠΑ (2014-2020) με την πρόοδο του προγράμματος προσαρμογής”. Πρόκειται βέβαια για υλοποίηση παλαιότερης απόφασης συνόδου κορυφής της ΕΕ αλλά η ουσία παραμένει. Πολύ περισσότερο που κορυφαία στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ εντάσσουν τα παραπάνω κοινοτικά κονδύλια στους πόρους που θα χρηματοδοτήσουν το πρόγραμμα ανασυγκρότησης της οικονομίας που επαγγέλλονται”.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αν μια αριστερή κυβέρνηση επιχειρήσει να μην εφαρμόσει τα παραπάνω προαπαιτούμενα, που είναι το ελάχιστο για να αναχαιτιστεί η αντιλαϊκή λαίλαπα, θα βρεθεί στο επίκεντρο μιας λυσσαλέας μετωπικής επίθεσης από τις αστικές τάξεις και κυβερνήσεις των άλλων κρατών της ΕΕ.

Τα ερωτήματα είναι πολλά και μόνο τυχαίο δεν είναι ότι παραμένουν «αναπάντητα» εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ. Ο λόγος είναι μάλλον προφανής. **Πρέπει να αποκρυβεί από το λαό η αλήθεια πως δεν είναι ρεαλιστικό να εφαρμοστούν έστω και στοιχειώδη μέτρα ανακούφισης του λαού δίχως μετωπική ρήξη με την ΕΕ.** Την αλήθεια αυτή την διαισθάνεται από την ίδια την εμπειρία του ο λαός, καθώς στη συντριπτική πλειοψηφία του (ποσοστό 54%) εκφράζεται αρνητικά για την ΕΕ και μάλιστα 8 στους 10 τη θεωρούν κύριο υπεύθυνο για την άγρια λιτότητα (τελευταίο «Ευρωβαρόμετρο»). Το γεγονός ότι την ίδια

ώρα φοβάται την έξοδο από το ευρώ συνδέεται με μια σειρά λόγους και μεταξύ αυτών ότι κανένα κόμμα του κοινοβουλίου δεν το έχει στο πρόγραμμά του (σ.σ. Το ΚΚΕ το θεωρεί «καταστροφή» και θέτει ως προϋπόθεση για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ τη λαϊκή εξουσία υπό το ίδιο).

Από την άλλη, κανείς δεν ισχυρίζεται ότι η ρήξη με την ΕΕ και η έξοδος από αυτή είναι μια εύκολη και ανέξοδη επιλογή. Ίσα ίσα που πρέπει να είναι ξεκάθαρο και να προετοιμαστεί κατάλληλα ο λαός ότι για ένα διάστημα θα αντιμετωπίσει σοβαρές δυσκολίες και προβλήματα. Δεν μπορεί όμως η επίκληση αυτών των δυσκολιών να γίνεται το άλλοθι για συνθηκολόγηση με την ΕΕ και μάλιστα δίχως να δοθεί καμία μάχη. Αντίθετα πρέπει να γίνει συνείδηση πως αυτές οι θυσίες μπορούν πράγματι να πιάσουν τόπο αν ανοίξουν το δρόμο για την εφαρμογή ενός εναλλακτικού προγράμματος που θα βελτιώνει την κατάσταση του λαού και θα ενισχύει την εμπιστοσύνη του στις δυνάμεις του. Βασικοί άξονες του προγράμματος αυτού πρέπει να είναι η παύση πληρωμών, κατάργηση όλων των δανειακών συμβάσεων και των μνημονίων, εθνικοποίηση των τραπεζών, αλλά και των στρατηγικών τομέων χωρίς καμία αποζημίωση, έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ. Απαραίτητη προϋπόθεση βέβαια είναι η συγκρότηση ενός κοινωνικοπολιτικού Μετώπου που θα προβάλλει και θα συσπειρώσει την πλειοψηφία του λαού για την εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος, που αναντίρρητα είναι μεταβατικό στην πορεία για τον σοσιαλισμό.

«ΕΝ ΛΕΥΚΩ» ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗ

Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα που εξηγεί γιατί μένουν αναπάντητα τα παραπάνω ερωτήματα. **Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να γίνει κυβέρνηση με όσο το δυνατόν λιγότερες δεσμεύσεις απέναντι στο λαό ή ακόμα καλύτερα να πάρει μια «εν λευκώ» εξουσιοδότηση στο όνομα της καλύτερης διαπραγμαγμάτευσης του χρέους.** Στην προαναφερθείσα ομιλία ο Α. Τσίπρας θέτοντας το «ιστορικό και κομβικό δίλημμα» που όπως είπε θα «πρέπει να διαπεράσει τη σκέψη και τη δράση μας τους επόμενους μήνες» τόνισε χαρακτηριστικά: «Ή το φθινόπωρο θα επιβληθούν νέα σκληρά μέτρα και τη διαπραγμάτευση για το χρέος θα αναλάβουν οι διορισμένοι των Καννών και οι εντεταλμένοι των Γερμανών (...) Ή το φθινόπωρο θα υπάρξει νέα κυβέρνηση, με νωπή λαϊκή εντολή, η οποία θα αναλάβει να διαπραγματευτεί με τους δανειστές, με γνώμονα τη σωτηρία της κοινωνίας και του λαού». Το δίλημμα δηλαδή των επόμενων εκλογών θα είναι ποιά κυβέρνηση μπορεί διαπραγματευτεί καλύτερα για το χρέος: μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ ή μια κυβέρνηση με κορμό τη ΝΔ.

Μπορεί η τακτική του ΣΥΡΙΖΑ για τις επόμενες εκλογές να έχει ήδη χαραχθεί, ωστόσο δεν

«παίζει» μόνος του. Η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ επιδιώκει όχι μόνο να είναι αυτή που θα επαναδιαπραγματευτεί το χρέος αλλά προσδοκά ότι θα αξιοποιήσει το «θετικό» αποτέλεσμα της διαπραγμάτευσης (επιμήκυνση εξόφλησης των δανείων στα 50 έτη και μείωση των επιτοκίων) για να παρατείνει την κοινοβουλευτική θητεία της και να ενισχύσει τη σταθερότητα του αστικού πολιτικού συστήματος.

Τίποτα όμως δεν εγγυάται ότι οι σχεδιασμοί αυτοί της κυβέρνησης θα επαληθευτούν, αφού είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι η κατάσταση του λαού το επόμενο διάστημα θα χειροτερέψει λόγω και των νέων μέτρων και «μεταρρυθμίσεων», αυξάνοντας επικίνδυνα την αστάθεια του κυβερνητικού συνασπισμού και καθιστώντας ακόμα πιο δύσκολες τις προσπάθειες του πολιτικού συστήματος για τη διαχείριση της κρίσης.

Σε αυτό το πλαίσιο είναι ολοζώντανο το σενάριο να αναλάβει ο αριστερός ΣΥΡΙΖΑ τη σκυτάλη να εφαρμόσει το ριζοσπαστικό πρόγραμμά του «για τη σωτηρία της χώρας», που με δεδομένο ότι θα κινηθεί εντός του πλαισίου του ευρώ και της ΕΕ μόνο «σωτηρία του λαού» δεν θα σημαίνει αλλά πρώτα και κύρια τη σωτηρία του κεφαλαίου... Δεν αποκλείεται μάλιστα το σενάριο ο ίδιος ο Α. Σαμαράς, αν διαπιστώσει ότι βρίσκεται μπροστά σε ανυπέρβλητα αδιέξοδα όσον αφορά την εφαρμογή των «προαπαιτούμενων», να προτιμήσει να πάει σε πρόωρες εκλογές το φθινόπωρο για να επισπεύσει αυτή την αλλαγή σκυτάλης στην κυβέρνηση, ώστε να διευκολυνθούν και τα σχέδια για την ταυτόχρονη «ανασυγκρότηση της κεντροδεξιάς». Παρά τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις του ίδιου περί δήθεν εξάντλησης της 4ετίας, όλα δείχνουν (βλέπε ανασχηματισμός) ότι ετοιμάζεται για πρόωρες εκλογές το φθινόπωρο ή τους πρώτους μήνες του 2015 στην περίπτωση που διαπιστώσει ότι τα προαπαιτούμενα δεν μπορεί να εφαρμοστούν, δίχως να «αποσταθεροποιήσουν» πλήρως το αστικό πολιτικό σύστημα. Όπως επισημαίνει και η κυριακάτικη «Καθημερινή» «σε μια τέτοια περίπτωση (...) δεν αποκλείεται στις αρχές του χρόνου η χώρα να οδηγηθεί στις κάλπες με το δίλημμα ποια κυβέρνηση θα κάνει την τελική διαπραγμάτευση για το χρέος».

ΥΓ. Σε εκείνους που υποστηρίζουν στα σοβαρά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει στρατηγικό στόχο τον σοσιαλισμό, επιπλήττοντας μάλιστα όσους αμφισβητούν το παραπάνω αξίωμα, αντί για άλλη απάντηση, παραθέτουμε την απάντηση που είχε δώσει ο ίδιος ο Α. Τσίπρας σε σχετικό ερώτημα που του είχε θέσει η σουηδική εφημερίδα ETC τον περασμένο Απρίλη: «Ο σοσιαλισμός στη χώρα μας θα χρειαστεί χρόνο. Φυσικά δεν θα πω «αγαπητή Μέρκελ, δώστε μας χρήματα, ώστε να δημιουργήσουμε ένα σοσιαλιστικό νησί στην Ευρώπη». Αν όμως θέλουμε σοσιαλισμό πρέπει πρώτα να σταθούμε στα δικά μας πόδια. Όταν είμαστε έτοιμοι. **Πρώτα πρέπει να ξεπεράσουμε την κρίση, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των αγορών με ισοσκελισμένο προϋπολογισμό, κάτι που θα χρειαστεί 4 έως 5 χρόνια».**

kordatos.org